

Boek9.nl
Intellectuele eigendom: actualiteiten en commentaren

deLex
boek9.nl wordt gesponsord door

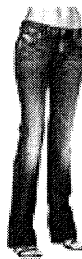
OVER BOEK9 | CONTACT | KLANTENSERVICE | PRAKTIJKGEBIED IE | SPONSORS | ADVERTEREN

04 dec 06

Damesbroeken (3)

DIESEL

Gerard van der Wal en Freya van Schaik (Houthoff Buruma, Brussel): “Zet het arrest Montex/Diesel de deur open voor ongebreidelde transitohandel van nagemaakte merkgoederen? Of toch niet...” Reactie op [dit](#) eerdere commentaar van Frank Eijsvogels (Howrey).

“Het Hof van Justitie heeft op 9 november jl. in de zaak Montex/Diesel nadere uitleg gegeven over de vraag wanneer een merkhouder zich kan verzetten tegen de doorvoer van nagemaakte merkgoederen over het grondgebied van de Gemeenschap. Mr. F. Eijsvogels heeft de uitspraak in een eerdere bijdrage op

Boek9.nl besproken en uiteengezet wat volgens hem de implicaties zijn van het arrest (‘Some remarks on Montex Holdings Ltd./Diesel SpA’, gepubliceerd op 24 november 2006). Wij zijn van mening dat hij het arrest op een onjuiste wijze interpreteert en aan het arrest een te beperkte reikwijdte toedicht. Na een korte samenvatting van de feiten van het arrest Montex – degenen die reeds bekend zijn met het arrest kunnen het eerste deel rustig overslaan -, zullen wij ons standpunt nader toelichten.”

Lees het volledige artikel [hier](#). Lees het arrest in de zaak Montex/Diesel [hier](#).

[GEHELE BERICHT](#)

ZOEKEN

zoek

< december 2006 >						
z	m	d	w	d	v	z
26	27	28	29	30	1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31	1	2	3	4	5	6

GOVERS VAN ZOEST
ADVOCATEN

GoversVanZoest zoekt een resultaatgerichte

IE ADVOCAAAT/PROFESSIONAL

met 2 tot 5 jaar ervaring.

Voor meer info kijk op:

www.goversvanzoest.nl

04 dec 06

Zet het arrest Montex/Diesel de deur open voor ongebreidelde transitohandel van nage- maakte merkgoederen? Of toch niet...

Gerard van der Wal en Freya van Schaik¹

1. Inleiding

Het Hof van Justitie heeft op 9 november jl. in de zaak Montex/Diesel² nadere uitleg gegeven over de vraag wanneer een merkhouder zich kan verzetten tegen de doorvoer van nagemaakte merkgoederen over het grondgebied van de Gemeenschap. Mr. F. Eijsvogels heeft de uitspraak in een eerdere bijdrage op www.boek9.nl besproken en uiteengezet wat volgens hem de implicaties zijn van het arrest ('Some remarks on Montex Holdings Ltd./Diesel SpA', gepubliceerd op 24 november 2006). Wij zijn van mening dat hij het arrest op een onjuiste wijze interpreteert en aan het arrest een te beperkte reikwijdte toedicht. Na een korte samenvatting van de feiten van het arrest Montex – degenen die reeds bekend zijn met het arrest kunnen het eerste deel rustig overslaan -, zullen wij ons standpunt nader toelichten.

2. Feiten

De Ierse onderneming Montex vervaardigde jeansbroeken door de afzonderlijke onderdelen inclusief de onderscheidende tekens onder douaneverzegeling naar Polen uit te voeren, de onderdelen in Polen aan elkaar te laten naaien en de vervaardigde broeken naar Ierland te vervoeren (onder meer per vrachtwagen via het Duitse grondgebied). Diesel beschikte in Ierland over geen enkele merkenrechtelijke bescherming voor het teken. Op een gegeven moment (Polen was op dat moment nog geen lid van de Europese Unie) heeft de Duitse douane een voor Montex bestemde zending broeken met de benaming DIESEL tegengehouden. Montex maakte daarop bezwaar tegen de inbeslagneming van de broeken door de Duitse douane. Zij stelde zich op het standpunt dat met de loutere doorvoer van de goederen over het Duitse grondgebied – waar DIESEL wel merkenrechtelijke bescherming genoot – geen inbreuk werd gemaakt op de merkenrechten van Diesel. Diesel stelde daartegenover dat deze doorvoer wel degelijk inbreukmakend was wegens het gevaar dat de goederen in Duitsland op de markt zouden worden gebracht.

3. De uitspraak van het Hof

Het Hof van Justitie stelt in het arrest Montex – onder verwijzing naar het arrest Polo/PT Dwidua³ - voorop dat niet-communautaire goederen die onder de regeling van het extern douanevervoer

¹ Gerard van der Wal en Freya van Schaik zijn beiden advocaat bij Houthoff Buruma te Brussel.

² HvJ EG 9 november 2006, zaak C-281/05, Montex Holdings Ltd tegen Diesel SpA, n.n.g.

³ Zie HvJ EG 6 april 2000, zaak C-383/98, Polo/PT Dwidua, Jur. 2000, p. I-2519.

zijn geplaatst (onder meer T1-goederen), worden behandeld alsof zij nooit het grondgebied van de Gemeenschap zijn binnengekomen (er behoeven geen invoerrechten te worden betaald en de goederen worden ook niet aan andere handelspolitieke maatregelen onderworpen). Het Hof roept verder in herinnering dat het in het arrest Rioglass heeft geoordeeld dat de doorvoer, die bestaat in het enkele vervoer naar een derde staat van in een lidstaat rechtmatig vervaardigde goederen over het grondgebied van een of meer lidstaten (zonder dat de betrokken goederen daar worden verhandeld) niet inbreukmakend is, omdat het specifieke voorwerp van het merkrecht daardoor niet kan worden geschaad.⁴ De enkele doorvoer levert immers geen gebruik van het merk in het economisch verkeer in de Gemeenschap op. In het arrest Class International⁵ oordeelde het Hof van Justitie vorig jaar (om diezelfde reden) dat de merkhouder zich niet kan verzetten tegen de doorvoer en transitohandel van oorspronkelijke merkgoederen die nog niet door of met toestemming van de merkhouder in de Gemeenschap in de handel zijn gebracht. De merkhouder kan zich er zelfs niet tegen verzetten dat zijn goederen in de Gemeenschap te koop worden aangeboden of worden verkocht, tenzij daaruit noodzakelijkerwijs voortvloeit dat - en het is aan de merkhouder om dat te bewijzen - die goederen in de Gemeenschap in de handel (zullen) worden gebracht.⁶

In de zaak Montex houdt het Hof van Justitie strikt vast aan het uitgangspunt dat de merkhouder de doorvoer door een lidstaat waarin dit merk is beschermd (Duitsland) van door het merk aangeduide en onder de regeling extern douanevervoer geplaatste waren met als bestemming een andere lidstaat waarin een dergelijke bescherming niet bestaat (Ierland), uitsluitend kan verbieden wanneer een derde ten aanzien van die waren een handeling verricht "die noodzakelijkerwijs impliceert dat zij in deze lidstaat van doorvoer in de handel worden gebracht".⁷ Het enkele gevaar dat de goederen hun bestemming, te weten Ierland, een lidstaat waarin geen enkele bescherming voor het merk bestaat, niet bereiken en dat zij theoretisch in Duitsland illegaal in de handel kunnen worden gebracht, volstaat niet om te concluderen dat de doorvoer afbreuk doet aan de wezenlijke functies van het merk in Duitsland. Het maakt daarbij geen verschil of de voor een lidstaat bestemde goederen afkomstig zijn uit een geassocieerde staat dan wel uit een derde staat, en of zij in het land van oorsprong rechtmatig dan wel in strijd met een aldaar bestaand merkrecht van de merkhouder zijn vervaardigd.

4. De implicaties van het arrest Montex

⁴ Zie ook HvJ EG 23 oktober 2003, zaak C-115/02, Rioglass en Transremar, Jur. 2003, p. I-12705, r.o. 27.

⁵ HvJ EG 18 oktober 2005, zaak C-405/03, Class International, Jur. 2005, p. I-8735.

⁶ Vgl. recent Rb. Antwerpen 15 november 2006 (Unilever/Lindeteves), gepubliceerd op www.boek9.nl.

⁷ Zie het arrest Montex, r.o. 27. Vgl. het arrest Class International, r.o. 58-59.

Als gevolg van de arresten Class International en Montex zal de merkhouder in de Benelux veel minder snel kunnen optreden dan voorheen het geval was. Vóór die arresten werd in de rechtspraak namelijk veelal aangenomen dat het bij de bepaling van de begrippen in-, door- en uitvoer in merkenrechtelijke zin zou gaan om het feitelijk binnenbrengen op het grondgebied van de Gemeenschap. Of de goederen wel of niet waren ingevoerd (in douanerechtelijke zin) werd niet relevant geacht voor de toepassing van het merkenrecht.⁸ Die benadering is door het Hof van Justitie nu uitdrukkelijk verworpen: de merkhouder kan zich op basis van het merkenrecht niet verzetten tegen de zuivere transitohandel van oorspronkelijke goederen (Class International) of van namaakgoederen (Montex), tenzij de merkhouder aantoont dat ten aanzien van die waren een handeling wordt verricht die noodzakelijkerwijs impliceert dat zij in de lidstaat van doorvoer in de handel worden gebracht.

Niet iedereen deelt deze conclusie. Eijsvogels stelt zich op het standpunt dat de zaak Montex anders was beslecht als Diesel zich had beroepen op de juridische fictie van art. 6(2)(b) van de Anti-piraterij Verordening 3295/94, op basis waarvan volgens hem geldt dat relevant is of sprake is van een inbreuk in het op de rechten van de merkhouder, als ervan wordt uitgegaan dat de goederen in Duitsland (het land waar de goederen zich fysiek bevinden) zijn vervaardigd.⁹ Daarmee miskent Eijsvogels ons inziens dat het Hof van Justitie in r.o. 40 van het arrest Montex uitdrukkelijk overweegt dat: “(...) geen van de bepalingen van verordening nr. 3295/94 een nieuw criterium invoert om na te gaan of er sprake is van een inbreuk op het merkenrecht of om vast te stellen of het een gebruik van het merk betreft dat kan worden verboden omdat het inbreuk maakt op een recht.” Wij begrijpen die overweging van het Hof aldus dat de juridische fictie uit de oude Anti-piraterij Verordening slechts aangeeft aan de hand van welk recht moet worden beoordeeld of sprake is van merkinbreuk, maar niet tot een verruiming leidt van de gevallen, waarin de merkhouder een beroep kan doen op merkinbreuk. Steun voor die opvatting vinden wij ook in de conclusie van A-G Maduro voorafgaand aan het Montex-arrest. Maduro stelde zich op het standpunt dat Verordening 3295/94 los staat van de beoordeling, op basis van het merkenrecht, of sprake is van schending van merkrechten van de rechthebbende.¹⁰ Met andere woorden, de vraag of al dan niet sprake is van merkinbreuk dient enkel en alleen op basis van de Merkenrichtlijn¹¹ - en zonder hulp van eventuele ficties uit de Anti-piraterij Verordening - te worden vastgesteld. Een andere aanwijzing voor de aanname dat de fictie van vervaardiging geen implicaties heeft voor de rechten van de merkhouder vinden wij tevens aan het slot van r.o. 34 van het arrest Montex, waarin het Hof opmerkt dat de *rechtmatigheid of onrechtmatigheid van de vervaardiging*

⁸ Zie o.m. V.zr. Rotterdam 7 januari 2000, BMM-Bulletin 2000, 23 (Adidas/Hapag Lloyd) en Hof Leeuwarden 23 februari 2000, te kennen uit HR 15 februari 2002, NJ 2003, 464 (Kamstra/Jack Daniels).

⁹ In de nieuwe Anti-piraterij Verordening komt die fictie uitsluitend nog terug in de considerans (§ 8).

¹⁰ Zie Conclusie A-G Maduro, §§ 32 e.v.

¹¹ Eerste Richtlijn 89/104 van de Raad van 21 december 1988 (Pb. EG 1 februari 1989, L 40/01).

van de betrokken waren in dat opzicht *irrelevant* is. De visie van Eijsvogels lijkt ons ook om die reden onhoudbaar.¹²

5. (Douane)optreden met betrekking tot de doorvoer en transitohandel van namaakgoederen

Hoewel de merkhouders zich op grond van het arrest Montex in principe niet kan verzetten tegen de zuivere transitohandel van namaakgoederen als geen reëel gevaar bestaat dat die goederen in de Gemeenschap in de handel worden gebracht, wil dat niet zeggen dat die transitohandel ook immuun is voor douaneoptreden.

Het Hof van Justitie heeft er in het Polo/PT Dwidua-arrest¹³ geen misverstand over laten bestaan dat de douaneautoriteiten van de lidstaten mogen optreden tegen het externe douanevervoer van namaakproducten. In die zaak had de eigenaar van de inbreukmakende producten aangevoerd dat de Anti-piraterij Verordening nooit van toepassing zou kunnen zijn op goederen die slechts worden doorgevoerd. Het Hof maakte korte metten met dat standpunt en wees er daarbij op dat de werkingssfeer van de Verordening zich uitstrekt tot iedere mogelijke situatie waarin goederen door de douane van een Gemeenschapsland kunnen worden aangetroffen. In de Anti-piraterij Verordening is ook expliciet bepaald dat deze van toepassing is wanneer de douane nagemaakte of door piraterij verkregen goederen aantreft bij een controle op goederen die onder een schorsingsregeling zijn geplaatst als bedoeld in het communautair douanewetboek (en daaronder vallen tevens de regelingen van extern douanevervoer en douane-entrepot).¹⁴

Het Hof benadrukte in het arrest Polo/PT Dwidua tevens dat extern douanevervoer van niet-communautaire goederen geen activiteit is die niets van doen heeft met de interne markt. Bij de doorvoer bestaat volgens het Hof van Justitie het risico dat deze rechtstreekse gevolgen voor de interne markt zal hebben, omdat het gevaar bestaat dat de goederen illegaal op de Gemeenschapsmarkt terechtkomen.¹⁵ Voor het douaneoptreden op basis van de Anti-piraterij Verordening hanteert het Hof van Justitie derhalve een andere maatstaf dan voor de beoordeling van de vraag of de merkhouders zich op merkinbreuk kan beroepen (in de arresten Class International en Montex achtte het Hof het enkele gevaar dat de goederen illegaal op de interne markt terecht

¹² Ook het arrest van de Hoge Raad d.d. 19 maart 2004 in de zaak Philips/Postech en Princo (IER 2004, 50) – waarnaar Eijsvogels in zijn bijdrage verwijst - lijkt ons door het arrest Montex thans achterhaald.

¹³ HvJ EG 6 april 2000, zaak C-383/98, Polo/PT Dwidua, Jur. 2000, p. I-2519.

¹⁴ Zie art. 1 lid 1 sub a tweede streepje Anti-piraterij Verordening (1383/2003); vgl. §§ 3 en 4 van de considerans bij Anti-piraterij Verordening 1383/2003.

¹⁵ Zie ook HvJ EG 7 januari 2004, zaak C-60/02, Rolex, IER 2004, 30, in welk arrest werd bevestigd dat de Anti-piraterij Verordening van toepassing is op zuivere doorvoer tussen twee niet-Gemeenschapslanden.

zouden komen immers juist onvoldoende om tot merkinbreuk te kunnen concluderen).¹⁶ Het strikte onderscheid dat het Hof van Justitie maakt tussen douaneoptreden op basis van de Anti-piraterij Verordening enerzijds en optreden door de merkhouder op basis van de Merkenrichtlijn anderzijds, kan worden teruggevoerd op de verschillende grondslagen van de geldende regelgeving. De Anti-piraterij Verordening is gegrond op artikel 133 EG (de bestrijding van namaak en piraterij maakt onderdeel van de gemeenschappelijke handelspolitiek (een *publiek* belang)), terwijl de Merkenrichtlijn strekt tot bescherming van de *private* belangen van de individuele merkhouder door de bescherming van het specifieke voorwerp van diens merkrechten.

Sinds het arrest Polo/PT Dwidua bestaat er geen twijfel over dat de douane de doorvoer van niet-communautaire namaakgoederen op basis van de Anti-piraterij Verordening kan tegenhouden, maar welke stappen kan zij daarna nemen? De Anti-piraterij Verordening roept een systeem in het leven waarbij de douane met name faciliterend optreedt door de aangetroffen nagemaakte en door piraterij verkregen goederen op te houden¹⁷ en de houder van het recht de mogelijkheid wordt geboden civielrechtelijk op te treden. Het is dan aan de merkhouder om een procedure te starten om te bepalen of volgens het nationale recht zijn merkrechten zijn geschonden.¹⁸ Bij de zuivere transitohandel van oorspronkelijke of nagemaakte merkgoederen, staat de merkhouder nu juist met lege handen: hij kan zich niet beroepen op merkinbreuk, tenzij een derde ten aanzien van die waren een handeling verricht die noodzakelijkerwijs impliceert dat zij in deze lidstaat van doorvoer in de handel worden gebracht. Waar door de douane aangetroffen goederen uitsluitend op doorvoer zijn naar een bestemming buiten het betreffende Gemeenschapsland of naar een lidstaat waarin de rechthebbende geen merkenrechtelijke bescherming geniet, zullen in de meeste gevallen met de door de douane aangetroffen goederen met bestemming buiten dat land, in dat land geen inbreukmakende handelingen worden verricht.¹⁹

De vraag rijst of de rechter de namaakgoederen in een dergelijk geval toch kan aanmerken als inbreukmakende goederen, waarna ze kunnen worden vernietigd.²⁰ In artikel 11 Anti-piraterij Verordening is voorzien in de mogelijkheid van een vereenvoudigde procedure voor vernietiging,

¹⁶ Het fysiek binnenbrengen van de goederen is immers onvoldoende om tot merkenrechtelijk gebruik te kunnen komen. Volgens het Hof van Justitie veronderstelt het "invoeren" in merkenrechtelijke zin een binnenbrengen van de goederen binnen de Gemeenschap met als doel ze daar in de handel te brengen (vgl. het arrest Class International).

¹⁷ De douane past de regels van de Anti-piraterij Verordening toe als wordt vermoed dat de aangetroffen goederen inbreuk maken op intellectuele-eigendomsrechten (art. 1.1 Anti-piraterij Verordening 1383/2003).

¹⁸ Zie art. 13 Anti-piraterij Verordening 1383/2003.

¹⁹ Niet als gebruik in het economisch verkeer in de zin van art. 2.20 lid 1 Benelux-Verdrag (art. 13 onder A, lid 1 BMW (oud)) worden bijvoorbeeld beschouwd de handelingen van een vervoerder, die niet anders doet dan de van een merk voorziene waar van de afzender in ontvangst nemen, vervoeren en bij de geadresseerde afleveren.

²⁰ Goederen die door de douane zijn vastgehouden en waarvan is vastgesteld dat zij inbreuk maken op intellectuele-eigendomsrechten worden in het algemeen vernietigd, maar kunnen ook aan de schatkist worden afgestaan (zie art. 17 lid 2 Anti-piraterij Verordening 1383/2003).

indien de douaneautoriteiten vermoeden dat inbreuk is gemaakt op een intellectuele eigendomsrecht. De lidstaten kunnen in dat geval in hun nationale wetgeving voorzien in de mogelijkheid – Nederland heeft daarin (nog) niet voorzien – dat goederen onder douanetoezicht worden afgegaan voor vernietiging zonder dat hoeft te worden nagegaan of volgens de nationale rechtsvoorschriften inbreuk is gemaakt op een intellectuele eigendomsrecht. In de normale situatie is voor vernietiging echter vereist dat aan de hand van de wetgeving van de lidstaat op het grondgebied waarvan de goederen zich bevinden, wordt vastgesteld dat krachtens de nationale bepalingen inbreuk is gemaakt op een intellectuele-eigendomsrecht.²¹ Bij zuivere transitohandel zal het – gelet op het bepaalde in het arrest Montex – naar onze mening niet eenvoudig tot een dergelijke vaststelling kunnen komen.²²

De nationale autoriteiten staan meer middelen ten dienste dan de merkhouders om een stokje te steken voor de doorvoer van namaakgoederen. De douane informeert de FIOD-ECD van haar vermoeden dat inbreuk is gemaakt op een intellectuele eigendomsrecht, waarop het FIOD kan besluiten tot strafrechtelijk optreden over te gaan (daartoe zal het alleen in ernstige – aan het publiek belang rakende - gevallen besluiten).²³ Op basis van artikel 337 van het Wetboek van Strafrecht is het in-, door- of uitvoeren van één of meer voorwerpen die valselyk een merk dragen of waarvan het uiterlijk valselyk is nagemaakt, strafbaar. Bij de uitleg van die bepaling gaat het bij in-, door- en uitvoer om het *feitelyk binnenbrengen op Nederland grondgebied*. Als de FIOD-ECD aan de douane kenbaar maakt dat een strafrechtelijk onderzoek wordt gestart, worden de inbreukmakende goederen door de FIOD-ECD in beslag genomen²⁴ met het oog op verbeurdverklaring en/of onttrekking aan het verkeer.²⁵ De nationale autoriteiten hebben derhalve – an-

²¹ Zie art. 10 Anti-piraterij Verordening.

²² Hiervoor is reeds opgemerkt dat Eijsvogels onder verwijzing naar de fictie van vervaardiging van art. 6 lid 2 sub b van de oude Anti-piraterij Verordening (en naar HR 19 maart 2004, Philips/Postech en Princo, IER 2004, 50) een andere opvatting bepleit. Die fictie vormt ons inziens uitsluitend de aanwijzing aan de nationale rechter dat de inbreukvraag (en de vraag of sprake is van namaak of piraterij) dient te worden beoordeeld aan de hand van het recht van de lidstaat van doorvoer (de bepaling wijst derhalve het toepasselijke recht aan, maar breidt niet het aantal gevallen uit waarin de merkhouders een beroep op merkinbreuk kan doen). Het is overigens twijfelachtig welke waarde de fictie van vervaardiging thans nog toekomt, omdat er in de nieuwe Anti-piraterij Verordening 1383/2000 geen bepaling meer aan is gewijd (zie ook G. Vos, 'De ficties in het extern douanevervoer', BMM-Bulletin 2006, p. 7). De fictie komt in de nieuwe verordening uitsluitend nog terug in de considerans (§ 8 van de considerans bepaalt: "*Wanneer wordt nagegaan of krachtens de nationale wetgeving inbreuk is gemaakt op intellectuele-eigendomsrechten, worden in de procedure de criteria gebruikt die in de betrokken lidstaat worden gehanteerd om vast te stellen of aldaar vervaardigde producten inbreuk maken op intellectuele eigendomsrechten.*").

²³ Dat blijkt ook uit de opgestelde aanwijzingen en richtlijnen voor de strafvordering van intellectuele-eigendomsfraude.

²⁴ Zie art. 94 WvSv.

²⁵ In artikel 11 van de oude Anti-piraterij Verordening was ook de verplichting opgenomen om, onder meer, te voorzien in de strafbaarstelling van de enkele doorvoer van nagemaakte producten (zie over die verplichting ook HvJ EG 7 januari 2004, zaak C-60/02, Rolex, IER 2004, 30). Vgl. art. 18 Anti-piraterij Verordening 1383/2003.

ders dan de merkhouders - wel degelijk instrumenten in handen om op te treden tegen de zuivere transitohandel van namaakgoederen.

6. Tot besluit

Indien niet-communautaire namaakgoederen in het land van bestemming (het land waar zij in het vrije verkeer zullen worden gebracht) geen bescherming genieten, kan door de merkhouder ons inziens slechts in uitzonderlijke omstandigheden tegen de enkele doorvoerder van die goederen binnen de Gemeenschap worden opgetreden (namelijk uitsluitend indien een derde ten aanzien van die waren een handeling verricht die noodzakelijkerwijs impliceert dat zij in deze lidstaat van doorvoerder in de handel worden gebracht). Dat neemt niet weg dat de douane wel gebruik kan maken van de bevoegdheden die haar door de Anti-piraterij Verordening zijn toegekend en dat tot strafrechtelijke handhaving kan worden overgegaan. Als het optreden van de nationale autoriteiten effectief is, behoeft derhalve niet te worden gevreesd voor een ongebreidelde transitohandel in namaakgoederen.

Aangezien de toepassing van de Anti-piraterij Verordening erin voorziet de merkhouder de gelegenheid te geven tot civielrechtelijk optreden over te gaan – en uit het arrest Montex volgt dat civielrechtelijk optreden tegen de zuivere transitohandel van namaakgoederen in minder gevallen mogelijk is dan voorheen wel werd gedacht -, zou kunnen worden geconcludeerd dat de Verordening grotendeels “*een leeuw zonder tanden*” is geworden.²⁶ Eijsvogels is van mening dat dit nooit de bedoeling kan zijn geweest en dicht aan het arrest Montex slechts een beperkte reikwijdte toe. Toch zijn de door ons geschetste – verdergaande – implicaties van het arrest Montex in lijn met de eerdere rechtspraak van het Hof van Justitie en ook volledig te begrijpen in het licht van de verschillende grondslagen van Anti-piraterij Verordening enerzijds (de bestrijding van namaak en piraterij als onderdeel van de gemeenschappelijke handelspolitiek van de lidstaten (een *publiek* belang)) en de Merkenrichtlijn anderzijds (streckende tot bescherming van de *priva*te belangen van de merkhouder). Het publieke belang kan bij de zuivere transitohandel van namaakgoederen in het geding zijn en bescherming behoeven, zonder dat inbreuk wordt gemaakt op de rechten van de merkhouder. Zolang diens merkrechten niet worden geschonden, valt niet in te zien waarom de merkhouder toch in het geweer zou moeten kunnen komen tegen de zuivere transitohandel van niet-communautaire goederen.

²⁶ Vgl. F. Eijsvogels, ‘Some remarks on Montex Holdings Ltd./Diesel SpA’, www.boek9.nl, p. 10.